

den ærede sidste Taler gav Ord her, troede jeg, det var min Pligt at nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Det ærede Medlem beskylde mig adskillige Steder for at have brugt en meget dårlig Logik; blandt Andet sagde han ogsaa, at jeg havde betegnet Mindretallets Vndringsforslag som en Undtagelse, og det skulde ogsaa være meget lidt logisk. Nu træffer det sig rigtig nok hverken værre eller bedre, end at selve Vndringsforslaget lyder saaledes: „dog saaledes at Indenrigsministeriet er bemyndiget til, efter Andragende fra den stedlige Fiskerbefolkning, at gjøre Undtagelser fra denne Regel i saadanne Fiskevande, hvor det maatte være tjenligt for Fiskeriernes Bevarelse“. Det forekommer mig altsaa nok, at jeg temmelig logisk kunde betegne dette Vndringsforslag, som gaaende ud paa at gjøre en Undtagelse og bemyndige Regjeringen til at gjøre Undtagelser fra Lovforslagets Regler. Det ærede Medlem her bag ved (Kump) fastholdt endnu sin Paastand om, at Mindretallets Vndringsforslag var meget hensigtsmæssigt og var meget let brugeligt, og fandt, at Afgjørelsen slet ikke frembød den Slags Vanskeligheder, jeg havde tilladt mig at omtale. Jeg vilde gerne — det kunde næsten fornøje mig — gjøre det ærede Medlem en Indrømmelse og sige: Lad os antage, at det heller ikke frembyder saadanne Vanskeligheder! Saa skal jeg endnu nævne en anden Omstændighed, som jeg, for ikke at blive for vidtløftig, forrige Gang udlod at medtage, fordi jeg ikke troede, at det gjordes Behov. Sæt nu, at Indenrigsministeriet virkelig gjør Brug af sin Bemyndigelse og gjør Brug af den paa den fuldstændig rette Maade — det vil jeg forudsætte, og det ærede Medlem kan altsaa ikke forlange Mere i saa Henseende — kan der saa opnaas Noget? Paa ingen Maade, thi Bestemmelsen om en bestemt Maffevibde, saaledes som man har i Limfjorden, kræver en Kontrol. I Limfjorden har man Bestemmelser for Maffevibden, men der har man ogsaa Fiskerikontrol. Ingen Kontrol, ingen Bestemmelser. Efter min For- mening er Bestemmelser uden nogen Kontrol temmelig meningsløse, men hvorledes vil dette Vndringsforslag give Ministeriet Personale og Penge til at føre en effektiv Kontrol med disse Undtagelsesbestemmelser rundt omkring i de forskjellige stedlige Fiskevande? Jeg er temmelig overbevist om, at de Herrer Forsvarere af Mindretallets Vndringsforslag ville blive mig Svar skyldig derpaa. Maaſte kan der menes, at denne Kontrol skal bestaa i en Angivelse til de stedlige Politimestre eller til den ene Kanonbaad, som særlig er udrustet for at holde fremmede, uden- landske Fiskere borte fra vore Farvande,

men hvis det er Tilfældet, tror jeg rigtig nok, at i de fleste Tilfælde ville de Angivne være forduftede, inden Politimesteren eller den ene Kanonbaad kom til Stede. Det vil jeg imidlertid lægge meget liden Vægt paa, naagtet det jo viser, at en saadan Kontrol vilde blive meget lidet virksom. Derimod vil jeg saa meget stærkere betone det Demokratiserende, som ligger i Angiveriet, det er kun at ville kaste en Sum af Had og Mistanke ind mellem Raldsæller. Jeg tror derfor, at selv om der ikke var noget Andet til Hinder for Vedtagelsen af dette Vndringsforslag, er det den Omstændighed, at hvor der gjøres Undtagelser fra denne Lovs Regler, og hvor der virkelig skal være bestemte Forskrifter for Maffevibden, bør der være en Kontrol med Overholdelsen, og da man ikke har en saadan, tror jeg ikke, at der opnaas noget Praktisk ved denne Bestemmelse, den vil kun stifte Forvirring. Jeg anbefaler derfor gjentagende at stemme mod Vndringsforslaget.

Ordføreren (Magen): Jeg kan heller ikke efter den stedfundne Diskussion gjøre Andet end slutte med den samme Opfordring som den sidste ærede Taler. Det er ganske vist, at her foreligger kolliderende Interesser, det kan ikke nægtes; det have vi anerkjendt saa bestemt som vel muligt. Men Spørgsmaalet er saa: Hvilke Interesser er der fortrinnsvis Grund til at tage Hensyn til og stille i første Række? Den ærede Ordfører for Mindretallet henviste med megen Styrke til, at der er de Fiskere, som hævde den gjældende Ret. Ja, det lyder som et stærkt Argument, men lad os paa den anden Side ikke glemme, hvorledes det forholder sig med den gjældende Ret, nemlig, at den saa at sige aldrig har været haandhævet som saadan. Indtil 1880 var der Ingen, der vidste, at det var gjældende Ret, som Høiesteretsdommen statuerede; selv det høitærede Indenrigsministerium gif ud fra den modsatte Forudsætning, det var en Generaloverraskelse, da Høiesteret kom til hint Resultat. Saa kom Dommen og slog Resultatet fast, og hvad blev saa Følgen? Det, som skulde være gjældende Ret, blev ved et Cirkulære fra Ministeriet indtil Videre sat ud af Kraft. Naar man nu spørger: Hvorfor stete det? Saa kan jeg ikke tænke mig rettere, end at Grunden dog var den, at den almindelige herskende Stemning blandt Fiskerbefolkningen var hen derimod, at det var i Kraft af den, at man altsaa gif ind paa saaledes at sætte Høiesteretsdommen ud af Kraft indtil videre. Hvad blev saa Følgen?